РІВЕНЬ ТИСКУ, ЧАСТОТА ПУЛЬСУ

П’єса.

<u>Дійові особи:</u>

ВІН – непричесаний драматург.

ВОНА – дизайнерка, красуня у сонцезахисних окулярах, в облягаючій маєчці та спортивних штанях, з обома забинтованими руками.

<u>Місце дії:</u> Київ, Україна, вітальня міської квартири, з комп’ютером, диваном і телевізором, яка одночасно слугує місцем відпочинку і місцем праці двох творчих особистостей, дизайнера та драматурга.

ДІЯ ПЕРША.

<u>ЯВА ПЕРША.</u>

(Лунає мелодія пісні Singing in the Rain. Світло блимає. За вікном виблискує спалах. Гуркоче вибух.)

ВОНА: Що це?!

ВІН: Російська ракета.

ВОНА: Де це?!

ВІН: Під Боварами.

ВОНА: Звідкіля ти знаєш?!

ВІН: Дивлюся у вікно. Орієнтуюся за частинами світу.

ВОНА: Світ збожеволів..?

ВІН: Давно.

ВОНА: Двадцять четвертого лютого дві тисячі двадцять другого року?

ВІН: Ні. Ще двадцять третього лютого дві тисячі чотирнадцятого року.

ВОНА: Просто ракети тут раніше не падали…

ВІН: …Написати про тиск? Що за пропозиція?

ВОНА: То на фестиваль?..

ВІН: Та ні, якесь, типу творче змагання. Хтось придумав тему: «напишіть п’єсу на тему тиску…»

ВОНА: І що?..

ВІН: «…а ми відберемо найкращі твори, опублікуємо їх окремою збіркою, і три головних переможці отримають премії…»

ВОНА: Суми премій..?

ВІН: Не вказано.

ВОНА: Не пиши.

ВІН: Чому?

ВОНА: Не витрачай на дурниці часу.

ВІН: Але ж – змагання…

ВОНА: Яке змагання? З ким?!

ВІН: Не знаю. Лист із пропозицією надійшов мені особисто.

ВОНА: Але ти не знаєш учасників цього, начебто, змагання?

ВІН: Ні. Не знаю.

ВОНА: Не знаєш суми нагороди для переможця..?

ВІН: Ні. Не знаю.

ВОНА: Не знаєш організаторів цього розводу..?

ВІН: Ні. Не знаю.

ВОНА: Хоча добре знаєш, що переможцями оголосять самих організаторів цього «змагання»…

ВІН: Ну, не обов’язково ж так примітивно..?

ВОНА: Або чоловіків і жінок організаторів цього «змагання»…

ВІН: Ну, але ж це стимулює…

ВОНА: Що саме тебе стимулює?

ВІН: Вони придумали тему. І ми змагатимемося…

ВОНА: З КИМ ти змагатимешся?!

ВІН: Не знаю… Але Шерстюк обов’язково щось туди надішле.

ВОНА: І що тобі з того?

ВІН: Я напишу краще за нього…

ВОНА: І отримаєш першу премію?

ВІН: Отримаю…

ВОНА: Невідомо якої суми?

ВІН: Ну, обстановка в країні тепер складна, з грошима важко – дали б хоч щось…

ВОНА: Я не дозволю своєму чоловікові ТАК принижуватися!

ВІН: Як принижуватися?

ВОНА: Писати будь-що для будь-кого, та ще й безкоштовно!

ВІН: …але, цікава ж тема…

ВОНА: Яка?!

ВІН: Тиск.

ВОНА: Тебе хвилює тема тиску?

ВІН: Та не дуже…

ВОНА: Ти не можеш сам придумати тему для своєї наступної п’єси?!

ВІН: Можу… але це завжди так складно, знайти тему, придумати назву…

ВОНА: Звичайно. Ти вже вісім років нехтуєш моїм проханням написати твір на базі біографії моєї мами!

ВІН: …п’єса на тему тещі…

ВОНА: Моя мама – вдова військового! Її чоловік – мій тато – був героєм! А ти писатимеш про чужий тиск?!

ВІН: Про свій тиск…

ВОНА: І з якого боку ти відчуваєш тиск: з мого боку, чи з боку моєї мами, у квартирі якої ми мешкаємо?!

ВІН: Тимчасово мешкаємо…

ВОНА: Ха! Немає нічого постійнішого за тимчасове!

ВІН: А от і напишу. Тиск – це моє. Хтось живе під тиском, а у мене тиск живе всередині.

147/100! …Половину пігулки «Каптопрес», пігулка «Корвалмент», пігулка…заждіть…

(Шукає довкола.)

ВІН *(Продовжує)* : …знайду її. Ось. Знайшов! Тобто: Еврика! І знову забув щойно придуману назву…

ВОНА: Через мене..?

ВІН: Ні, кохана, я сам її забув, бо ще сам собі цю тему не затвердив, не пережив її, не зжився з нею.

ВОНА: З нею...?

ВІН: З темою…

(Порпається у кишенях.)

<u>ЯВА ДРУГА.</u>

Ті ж самі. Там же.

(Світло блимає. За вікном виблискує спалах. Гуркоче вибух.)

ВОНА: О, Боже?!

ВІН: Ні, то не Він – то ще одна російська ракета.

ВОНА: Куди вона впала?!

ВІН: Десь біля Василькова.

ВОНА: Як ти можеш у цьому бути впевнений?!

ВІН: Це на південь від нас, десь у районі Одеської траси.

ВОНА: Вони ідіоти..?

ВІН: Вони звірі.

ВОНА: Кажуть, ніби той Путін здурів?

ВІН: Навряд. А якщо так, то здуріли усі росіяни.

ВОНА: Я боюся вибухів. Вони такі гучні…

ВІН *(Порпається у кишенях)*: Помада..? Звідкіля у моїх кишенях помада?!

ВОНА: Мамцю, де я?!

ВІН: А що такого? Я ж ходок.

ВОНА: Не сміши мене. З тебе ще той ловелас.

ВІН: А! Це не помада – це помадка! Добре. Повечеряю потім.

ВОНА: І не треба натякати, ніби я не готую вечері. Я дороблюю важливі креслення!

ВІН: Та як же називалися ті пігулки – треті? Їх у мене три. Такий набір: «Каптопрес» – знижує тиск крові, «Корвалмент» сприяє покращенню роботи серця, ну, щоб розганяти ту кров, ви в курсі. А третя…

ВОНА: «Гліцисед»!

ВІН: Хто ж називає так таблетки! Згадуючи назву можна звалитися в інфаркт від напруги.

ВОНА: Від цього не помирають…

ВІН *(Ковтає пігулки. П'є воду. Запокоюється.)*

(ПАУЗА.)

ВІН: Взагалі-то, я писав іншу п'єсу. Але помітив оголошення: «Театр драматургів може стати вашим шансом на відкриття. Надішліть дві сторінки тексту, написаного саме для Театру драматургів – на презентацію ТИСК. Ви можете стати відкриттям! Чому б і не спробувати?»

ВОНА: Ви мене запитуєте? Мене шоковано. Зі мною радяться із творчих питань. Мене визнано творчою особистістю!

ВІН: Шановний театр драматургів, та чи розумієте ви, що ви є моїм першим замовником, за… А… Е… АЕ. АЕ. Тиск зростає. Я намагаюся зорієнтуватися, скільки років…

ВОНА: «Кохана, скільки років підряд?»

ВІН: Бригадний підряд, ФОП, Акціонерне товариство, ТОВ, ДЕРЖУПР, Приватний замовник…

ВОНА: «…моя кохана, або дівчина яку б я хотів покохати, мій начальник, швейцар перед дверима ресторану, поліціант, який мене кудись вів… Та хто завгодно міг мене запалити якоюсь ідеєю, і я йшов за ними, мов мале теля…»

ВІН: Коли таке було, щоби хтось звертався до мене з пропозицією…

ВОНА: Я зверталася до тебе з пропозицією!

ВІН: Щодо чого? Щоб я взяв тебе на квартиру?

ВОНА: Ну… Пропозиція ж?

ВІН: Млинець глевкий! Не піднімай мені цукор!

ВОНА: Де у тебе цукор? Я третій день підряд п'ю твою каву без цукру, а виявляється – цукор є?!

ВІН: Повно цукру у «Вермуті».

ВОНА: Що таке «Вермут»?

ВІН: Оте, що ти п’єш!

ВОНА: Це «Мартіні».

ВІН:…Нехай…

(Він сідає у позу «лотоса», виставляє пальці перед собою, намагаючись заспокоїтися.)

ВОНА: Мартіні.

ВІН: Добре. Я мартин – а ти чайка. ТИСК!!!

ВОНА: Що «тиск»?

ВІН: Його треба збити.

ВОНА: Ти хіба – зенітник?

ВІН: Ні. Гіпертонік.

ВОНА: А, давай-но, заспокоїмося?

ВІН: Я спокійний. Я намагаюся в’їхати у цю п’єсу.

ВОНА: І я спокійна. Де твій цукор?

ВІН: Я мав на увазі тиск.

<u>ЯВА ТРЕТЯ.</u>

Ті ж самі. Там же.

(Світло блимає. За вікном виблискує спалах. Гуркоче вибух.)

ВОНА *(Накривається ковдрою.)*: Та що ж це таке?! Вона в нас влучила..?

ВІН: Ні, вона в нас не влучила.

ВОНА: Чому ти в цьому впевнений..?

ВІН: Якби вона в нас влучила, ми б нічого не почули, і нічого б не відчули. А якщо ми чуємо вибух, то розуміємо, що то наступна російська ракета впала на Київ.

ВОНА: І куди вона влучила?!

ВІН: Схоже, у якусь будівлю біля залізничного вокзалу.

ВОНА: Ти так думаєш?!

ВІН: Я бачу крізь вікно. У тому районі щось палає.

ВОНА: Матінко Божа, коли це припиниться..?

ВІН: Кажуть ніби вони мають дві тисячі подібних ракет.

ВОНА: А скільки вони вже вистріляли?

ВІН: Не знаю. Вони ж стріляють по багатьох містах, не лише по Києву.

ВОНА: А можна щось зробити, щоб росіяни по нас не стріляли?

ВІН: Треба вчиняти на Москву міжнародний тиск. Може тоді росіяни й і припинять свою війну.

ВОНА: А ти маєш зброю..?

ВІН: Ні. Я не маю зброї.

ВОНА: Ти повинен придбати собі якийсь пістолет.

ВІН: Навіщо?

ВОНА: Щоб убивати росіян, коли вони прийдуть.

ВІН: Їх багато…

ВОНА: Я знаю. Але крізь наші двері увійде лише декілька молодих росіян з бажанням убити тебе і погвалтувати мене, і врешті теж убити. Ти повинен їх убити першим.

ВІН: Уряд не дозволяє нам володіти зброєю.

ВОНА: Чому?!

ВІН: Уряд вважає, що маючи зброю, ми вийдемо на вулиці й повбиваємо одне одного.

ВОНА: Чому б це ми вбивали одне одного, коли російські ракети руйнують наші міста, за ними приїздять російські танки і руйнують залишки наших будинків, а за ними приходять російські солдати, щоб убити усіх нас?

ВІН: Не знаю. Уряд нами керує, і спирається на поради своїх радників.

ВОНА: А себе наш уряд захищає?

ВІН: Так. Уряд охороняють озброєні люди.

ВОНА: Тоді з нас хтось точно збожеволів.

ВІН: Хто?

ВОНА: Росіяни, наш уряд, їхні радники, або ми з тобою..?

ВІН: Ти говориш логічно, я розумію твою логіку – отже, ми з тобою не божевільні.

ВОНА: То придбаєш зброю?

ВІН: А ти хочеш, щоб я придбав зброю?

ВОНА: Хочу.

ВІН: Я зважу це питання, але ти на мене не тисни, добре?..

ВОНА: До чого тут тиск? Не замовляй мені зуби – ти спершу обмовився: що маєш цукор.

ВІН: Так. Цукор.

ВОНА: Ну?

ВІН: А коли вміст цукру в крові зростає, він провокує підвищений тиск крові.

ВОНА: І що?

ВІН: І мені темніє в очах.

ВОНА: Я й без того бачу все крізь сутінки. Таке – дуже тьмяне усе. От, твоя сорочка якого кольору?

ВІН: Блакитна.

ВОНА: А я її бачу сірою. Як і твої простирадла.

ВІН: Бо ти ходиш у сонцезахисних окулярах.

ВОНА: Навіщо?

ВІН: Бо ти каталася на сноуборді, прийшла додому вся мокра, у засосах, без шапки, на тобі були вдягнені чужі лижні штани, і коли я повідомив тобі про це, ти відповіла, ніби від білизни… від блиску білого снігу ти отримала «курячу сліпоту».

ВОНА: Не треба! Білизни там не було. *(Осікається.)* І я отримала «снігову сліпоту»! А не курячу! Ти – драний чоловік-шовініст! Тут поряд з тобою існують інші індивідууми з іншим баченням світу, з іншою позицією, з іншими нахилами, з іншою орієнтацією! Нічого курячого в мені немає!

ВІН: Я запам’ятаю.

ВОНА: Запиши це!

ВІН: Кому?

ВОНА: Мені.

ВІН: А ти не можеш це собі записати?

ВОНА: Ні!

ВІН: Чому..?

ВОНА: Бо у мене перебинтовані руки.

ВІН: Бо це я наклав тобі пов’язки, і я порадив тобі вдягти сонцезахисні окуляри.

ВОНА: Ну…?

ВІН: І ти їх з того часу не знімаєш.

ВОНА: Бо маю право!

ВІН: Гаразд-гаразд…

ВОНА: Не тисни на мене!

ВІН: У чому я чиню на тебе тиск?

ВОНА: Ти ТАК ДИВИВСЯ на мене після сноубордингу, ніби я тобі винна!

ВІН: Ні-ні. Зажди. Це ж у мене тиск.

ВОНА: Який?

ВІН: Тиск крові.

ВОНА: Яка група?

ВІН: Я не знаю. Він тисне – і все.

ВОНА: Це ти на мене тиснеш!

ВІН: Я..?

ВОНА: Ти!

ВІН: Я не можу на тебе тиснути. Я побачив тебе вперше в житті дві години тому. Ти зайшла до мене мокра і я запропонував тобі обсушитися…

ВОНА: Знаю я ці фокуси! Роздягайся, люба, ми обсушимо твій одяг. І – бац! Я вже бреду кудись містом, у мокрих чоловічих лижних штанях!

<u>ЯВА ЧЕТВЕРТА.</u>

Ті ж самі. Там же.

(Світло блимає. За вікном виблискує спалах. Гуркоче вибух.)

ВОНА: Ми ще живі..?

ВІН: Так. Ти ж чула вибух. Отже, він був не наш.

ВОНА: Тобто, «не наш»..?

ВІН: Ця російська ракета влучила у когось іншого.

ВОНА: І де той хтось інший жив?!

ВІН: Схоже, десь за Вишгородом.

ВОНА: Хіба Київ такий маленький, що ми чуємо вибухи російських ракет, що падають аж десь у передмістях?!

ВІН: Ні, то ракети такі потужні, що їхні вибухи чутно здалеку.

ВОНА: А як вони називаються..?

ВІН: По-різному. Але я собі уявляю, що кожна з них – то «Сатана».

ВОНА: Якась диявольська назва…?

ВІН: Росіяни усвідомлюють, що вбиваючи українців вони виконують роботу диявола.

ВОНА: Перехрестись.

ВІН: Чому?

ВОНА: Ти двічі вимовив погані слова.

ВІН: Які?

ВОНА: …«сатана» і «диявол»…

ВІН: Тепер і ти мусиш перехреститися.

ВОНА: Я невіруюча.

ВІН: Російській ракеті все одно. Вона смертельна для всіх.

ВОНА: Тоді перехрещусь.

(Хрестяться обоє.)

ВІН: Я розумію тебе. Тобі теж потрібно понизити тиск.

ВОНА: Мартіні.

ВІН: Окей, мартіні. Там у шафці ще є.

ВОНА: І кава щоб була з цукром!

ВІН: Я пошукаю.

ВОНА: А що ти тут робив, коли я прийшла?!

ВІН: Писав п’єсу…

ВОНА: Ти писар? Уже не зенітник? Не винищувач танків?!

ВІН: Ні, люба. Я нікого не винищував. Я тоді, як ти ввалилася… увійшла…

ВОНА: З’явилася. Дами з’являються.

ВІН: Так-так, чудово, дивовижно з’явилася…

ВОНА: І що..?

ВІН: Я тоді, було, писав собі ІНШУ П’ЄСУ.

ВОНА: А тепер..?

ВІН: О! Тепер я пишу п’єсу з тобою.

ВОНА: ЩОООО?!!!

ВІН: Ой, про тебе. Ти ж врешті з’явилася…

ВОНА: Як геній чистої краси..?

ВІН: Абсолютно. А можна я трішки приляжу..?Где они? Что с ними?

ВОНА: Що ти писав?

ВІН: Таку п’єсу: «НЛО не падає двічі в одне місце»

ВОНА: Хто автор?

ВІН: Я.

ВОНА: Хто - я? Я, чи ти?

ВІН: Ну, це залежить…

ВОНА: Від чого?

ВІН: Від кого. Від автора.

ВОНА: І..?

ВІН: Це п'єса моя.

ВОНА: З дійовими особами?

ВІН: Так. Там є дійові особи:

ВОНА: Які?

ВІН: Ну, якщо поза межами зорельоту прибульців – то тоді: Таксист, Поліцай, Красуня з бару…

ВОНА: Це я.

ВІН: Священник…

ВОНА: Це ти.

ВІН: А усередині зорельоту прибульців – там… Прибулець-самка.

ВОНА: Це я.

ВІН: Прибулець-самець.

ВОНА: Це ти.

ВІН: Прибулець-керівник

ВОНА: Що за хернія..?! Звідкіля там керівники? Вони що, і там є.?!

ВІН: Тигреня…

ВОНА: О! Тигреня – це добре. Це я.

ВІН: Жива ігуана

ВОНА: Це теж я.

ВІН: Мертва ігуана з двома відкушеними лапами

ВОНА: Не може бути!!!! *(Дивиться на свої забинтовані руки)* ДЕ Я?!!

(Вибухає наступна російська ракета. Світло гасне.)

ГУЧНИЙ ГОЛОС НІЗВІДКИ: «Тиск підвищується! Прохання задраїти люки! До наступної сонячної системи - двісті років. Добраніч!»

(Лунає мелодія із кінофільму «Космічна одіссея 2001».)